

[Sonja Albrink]

I erkendelse af, at der er holdepunkter for at antage, at truslen om, at en kortere reststraf kommer til udløsning i tilfælde af ny kriminalitet, virker særlig recidivhæmmende, fremsatte regeringen i 1987 et forslag om ændring af straffeloven. Forslaget betød, at der som hovedregel kun kunne ske prøveløsladelse efter afsoning af to tredjedele af straffen, når straffetiden var længere end 2 år. Forslaget blev som sagt aldrig vedtaget, men med de seneste års udvikling i baghovedet vil jeg gerne høre, om regeringen stadig deler CD's opfattelse af, at en opstramning af prøveløsladelsesreglerne kunne være ønskelig, og om der er udsigt til, at regeringen genfremsætter sit forslag eller fremsætter et lignende forslag.

Man kan næsten ikke tale om en skærpet indsats mod volden uden også at tale om en skærpelse af straffen for vold. Regeringen har meddelt, at den vil fremsætte et forslag om forhøjelse af maksimumsstraffene for vold, og hvis ministerens initiativ vil medføre en reel ændring i domstolens bedømmelse af voldsforbrydelser, kan han regne med CD's støtte. Men som jeg startede med at sige, ser det ikke ud til, at domstolene har ændret praksis i strafudmålingen for voldskriminalitet, selv om Folketinget har vedtaget nogle ændringer af straffeloven, som skulle have til hensigt at skærpe strafudmålingen.

Ser man på straffestatistikken, viser det sig, at domstolene slet ikke anvender de eksisterende strafferammer fuldt ud. Selv i sager om vold af særlig rå, brutal eller farlig karakter – straffelovens § 245 – anvendes meget korte straffe. I 1990-statistikken kunne man se, at ca. en tredjedel af straffene for overtrædelse af denne paragraf om grov vold blev fastsat til under 2 måneders fængsel, og det forekommer derfor som et slag i luften, når man taler om at hæve maksimumsstraffen.

CD har fundet det meget mere rigtigt at tage fat i den anden ende af skalaen, og vi har derfor foreslået en skærpelse af minimumsstraffene i voldssager med en rimelig nuancering mellem den voldsforbrydelse, der er begået, og den mindstestraf, man kan idømmes. Allerede i dag findes der mindstestraf for en række forbrydelser i den grovere ende af skalaen. Indførelsen af mindstestraf i voldssager vil derfor også være en tilkendegivelse af, at vold opfattes som en grov forbrydelse, der ikke kan

tolereres. Ved at indføre mindstestraf i voldssager vil der formentlig også blive mulighed for at anvende varetægtsfængsling i et videre omfang end i dag og dermed styrke mulighederne for en hurtig og konsekvent indsats.

Det er i virkeligheden trist, at det er nødvendigt at fremsætte et sådant lovforslag, for det burde jo være en selvfølge, at sanktionssystemet skal udmøntes sådan. Men det har desværre vist sig, at domstolene har anvendt systemet anderledes, og at det åbenbart er påkrævet med mere præcise retningslinier.

Hvad angår anonyme vidner stemte CD for det lovforslag, der blev fremsat i sidste samling, men desværre ikke blev vedtaget, og CD går stadig ind for, at det skal være tilladt at føre anonyme vidner.

Endelig vil jeg slutte med at sige, at CD er glad for, at justitsministeren er villig til at bruge flere kræfter og flere ressourcer på bekæmpelse af volden, og CD deltager meget gerne i en drøftelse af, hvordan disse initiativer skal udmøntes.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg vil gerne sige tak til justitsministeren for en udmærket redegørelse. Jeg er enig i, at vold – også den grove vold – udgør et meget betydeligt samfundsproblem, som vi lovgivere selvfølgelig hele tiden er nødt til at have vores skarpe opmærksomhed henledt på.

Der har været en diskussion om mørketal, altså disse tal for kriminalitet, som ikke anmeldes. Det ligger jo i selve ordet mørketal, at vi ikke kender denne kriminalitets omfang og aldrig vil komme til det, for så var det jo netop ikke mørketal. Vi kan kun gisne mere eller mindre kvalificeret, men det er min personlige vurdering, at der i hvert fald på ét punkt, nemlig i den grove, meningsløse vold, kan konstateres en vis stigning, som meget ofte er knyttet sammen med bestemte miljøer og bander samt misbrug af alkohol og narkotika. Måske – jeg siger udtrykkelig måske – er en del af forklaringen på udviklingen på dette område at finde i den store arbejdsløshed og andre sociale forhold, men jeg tror, at det kun er en del af forklaringen. Desværre er det min opfattelse, at der i hele samfundsudviklingen er tale om en vis forræelse af holdningen, ikke mindst i de større bysamfund og måske dybest set med rod i familieforholdene.